

La LOMLOE o com destruir un Estat des de l'educació

Antonio Jimeno

President del [Sindicat de professors AMES](#)

Aquest article va ser publicat en [elcatalan.es el 19 de juliol de 2020](#)

Versió katalonienkonflikt en: [castellà](#) - [anglès](#) – [alemany](#)

L'any 1990 el PSOE va aprovar una llei d'educació anomenada LOGSE, que va empitjorar significativament el nostre sistema educatiu. Encara que va estendre l'ensenyament obligatori fins als 16 anys, la qual cosa estava bé ja que aquesta és l'edat mínima per accedir al món laboral, ho va fer de la pitjor de les maneres possible, ja que va establir que tots els alumnes havien d'estar junts en la mateixa aula i aprenent les mateixes coses fins a aquesta edat, en lloc de permetre que poguessin escollir diferents itineraris en funció de les seves capacitats i interessos. Perquè tots puguin passar al curs següent, es van canviar els criteris de promoció de curs, es va imposar la comprensivitat com a única teoria pedagògica de país i es va pressionar al professorat que volia tenir en compte les qualificacions dels alumnes, ja que això comportava massa suspensos segons les Conselleries Autonòmiques d'Educació. El professorat va protestar però no va servir de res, va haver de triar entre acceptar la LOGSE o deixar la professió i, lògicament, la va acceptar.

Encara que molts polítics i periodistes segueixen dient que després de la LOGSE han hagut moltes altres lleis i en teoria és veritat, en la pràctica els professors seguim amb el mateix model que va establir la LOGSE, ja que la següent llei, la LOCE del PP, no es va arribar a aplicar, i la LOE del PSOE, que va venir de després, va canviar molt poques coses, com era d'esperar sent del mateix partit, i la que va venir després, la LOMCE del PP, amb la seva gran novetat de l'establiment d'unes avaluacions externes amb valor acadèmic al final de la Primària i al final de l'ESO, es va congelar i aquestes avaluacions mai es van arribar a realitzar. En resum, portem trenta anys amb el mateix model educatiu establert per la LOGSE.

Ara el PSOE està preparant una nova llei, la LOMLOE o llei Celaá, que segueix el model de la LOGSE, accentuant els seus defectes ja que no contempla fer avaluacions externes al final de cada etapa, unes proves que avui resulten imprescindibles per impedir l'adoctrinament polític partidista que es realitza en diverses comunitats autònomes, pretén permetre que es doni el títol de l'ESO encara que els alumnes tinguin moltes assignatures suspeses (Article 28) i el de Batxillerat, encara que es tingui una assignatura suspesa (Article 37), delega

en les comunitats autònomes el ús o no del castellà o espanyol com a llengua vehicular (nova disposició addicional trentena vuitena, punt 4), i permetrà que en els centres que ho desitgin, ja no s'imparteixin les assignatures establertes, sinó que es facin les activitats i projectes que els centres decideixin i que es posin les notes que a ells els sembli oportú. Un conjunt de canvis que restarà estímul als alumnes per esforçar-se més en aprovar, i que dificultarà que els pares puguin saber si els seus fills realment estan aprenent el que està establert o estan perdent el temps.

Encara hi ha professors que davant dels evidents errors de la futura llei Celaá, escriuen conscienciosos articles intentant convèncer el Ministeri que no els cometi. Ells no entenen com ni el Ministeri ni les conselleries autonòmiques no ho veuen. La realitat és que aquests benintencionats experts en educació, no entenen el que està passant perquè no s'han adonat que l'objectiu d'aquesta futura llei no és educatiu sinó polític. Es tracta de propiciar i facilitar un canvi d'Estat, de passar d'un Estat en el qual el Ministeri d'Educació supervisa el que s'ensenya en els centres i, d'aquesta manera, pot garantir a les famílies els coneixements reals adquirits pels seus fills, a un Estat en què aquesta funció es deixa en mans de les comunitats autònomes, perquè elles facin el que vulguin, les quals estan lògicament encantades, perquè d'aquesta manera no corren el risc de quedar malament davant la resta de comunitats. Amb tanta deixadesa de funcions el Ministeri d'Educació ja es fa prescindible i aquesta és la seva gran contribució al procés. Si altres ministeris també es fan prescindibles, es pot aconseguir, per fi, l'objectiu perseguit, que és demostrar que ja no cal un govern central, perquè ja no té res a fer.

Imaginem que la hipòtesi anterior fos certa, que vostè és el ministre d'educació i que vostè vol contribuir des del seu ministeri a aconseguir acabar amb el seu país. Què faria? Doncs fer una nova llei d'educació que el facilités. Si al seu país hi hagués una llengua comuna que es parla a tot arreu, la seva llei permetria que es prohibís utilitzar-la en els centres educatius i que fos obligatori utilitzar la llengua de cada regió. En segon lloc, la seva llei permetria que la història comuna del país es pogués explicar de forma diferent en cada Comunitat Autònoma, cadascuna posant l'accent en els perjudicis que el govern central de l'Estat ha causat en aquesta regió al llarg dels segles. Com un país es diferencia d'un altre país bàsicament en la seva llengua i en el relat de la història que cadascú fa, en pocs anys, amb només les dues mesures anteriors ja es generarien tantes societats amb identitats nacionals diferents com regions hagués.

Perquè el procés anterior sigui possible és necessari que la llei no contempli la possibilitat de realitzar avaluacions comunes a totes les regions, ja que a l'haver estudiat els alumnes llengües diferents i conceptes històrics diferents, una avaluació així posaria en evidència el que s'està fent en les escoles. A més, per aconseguir que tots els alumnes siguin educats en la ideologia política regional en el temps previst, cal que l'ambient escolar sigui relaxat i amable, de manera que la llei hauria d'afavorir la promoció de curs i la titulació final de forma generalitzada, tot i que a l'alumne li quedin algunes matèries pendents. Li recorda tot això a alguna situació semblant? Doncs això és el que està passant.

Potser no és casual que el mateix any en què es va aprovar la LOGSE, el 1990, va ser també l'any en què, en el diari "El Periódico" de Catalunya, es va publicar el [programa 2000](#) de Jordi Pujol, en el qual es detallava el programa d'enginyeria social a aplicar per aconseguir una societat que només se sentís catalana. Ni potser tampoc és casual que el PSOE sempre comptés amb el suport dels partits nacionalistes i dels sindicats de classe per elaborar les seves lleis educatives, mentre que el PP sempre va haver d'aprovar les seves lleis educatives en solitari, només gràcies a que tenia majoria absoluta. Ni potser és tan desgavellada l'hipòtesi que alguns partits estan utilitzant l'ensenyament per aconseguir futurs votants, en lloc de com servei a la societat, com demostra el fet de pretendre treure els concerts a l'ensenyament privat, que té un ideari propi, i el treure l'assignatura de religió, sense oferir substituir-la per una història de les religions o una cultura religiosa. Això demostra que el Ministeri no està intentant fer un pacte d'Estat que doni estabilitat al sistema educatiu, sinó imposar les seves idees i aconseguir un nou model d'Estat, una mena de confederació de repúbliques ibèriques en lloc de l'actual monarquia parlamentària, en el menor temps possible i aprofitant que l'estat de pandèmia redueix les discussions parlamentàries i els temps. Al Ministeri d'Educació ja se li ha demanat [un gran pacte per l'educació](#), així que en breu sabrem si la hipòtesi de la destrucció de l'Estat des de dintre és certa o no.